

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.892 van 2 december 2003
in de zaak A. 135.095/XII-3822.**

In zake : de VZW TELE-VISIE LIMBURG,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. Lamon,
kantoor houdende te Hasselt,
Leopoldplein 40

tegen :

het VLAAMS COMMISSARIAAT VOOR DE MEDIA,
dat woonplaats kiest bij
advocaten K. Leus en B. Schutyser,
kantoor houdende te Brussel,
Goedheidsstraat 5-7.

tussenkomenende partij :

de VLAAMSE RADIO- EN TELEVISIEOMROEP,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. Lindemans en F. De Preter,
kantoor houdende te Brussel,
Keizerslaan 3.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW Tele-Visie Limburg op 7 april 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van 7 februari 2003 van het Vlaams Commissariaat voor de Media waarbij geen gevolg wordt gegeven aan de klacht die zij op 26 september 2002 tegen de Vlaamse Radio- en Televisieomroep heeft ingediend;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. Vermeire;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. Louwet, die loco advocaat H. Lamon verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat K. Leus, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat F. De Preter, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. Vermeire;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

De procedure.

Overwegende dat de Vlaamse Radio- en Televisieomroep (VRT) met een verzoekschrift van 15 mei 2003 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat de bestreden beslissing tot voorwerp heeft een klacht van verzoekende partij gericht tegen de VRT; dat er reden is het verzoek in te willigen;

De feitelijke gegevens.

Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende zijn :

Op 17 september 2002 vindt in het voetbalstadium van de voetbalploeg KRC Genk een thuiswedstrijd plaats in het kader van de Europese “Champions League” competitie tegen AEK Athene. Volgens het inleidend verzoekschrift is het de vennootschap naar Zwitsers recht “Uefa” (*Union des Associations Européennes de Football*) die deze wedstrijd “organiseert”. Volgens de verwerende partij en de tussenkomende partij doet de Uefa voor de praktische organisatie, de verkoop van uitzendrechten en het toezicht beroep op een vennootschap naar Zwitsers recht “Team” (*The Television Event and Media Marketing*).

Tussen Uefa/Team en de VRT is in 1999 een overeenkomst tot stand gekomen waarbij aan de tussenkomende partij de exclusieve uitzendrechten worden verleend op de beelden van de Champions League wedstrijden voor de jaren 1999-2000 tot 2002-2003 en dit voor de Vlaamse Gemeenschap. Deze overeenkomst is onderworpen aan een reeks algemene voorwaarden. Een bij de overeenkomst gaand “omroephandboek” dat de omroep-rechtenhouder dient na te leven, stipuleert onder meer (vrije vertaling) :

“1.4.1. Geen enkele televisie-omroep (met inbegrip van TV-zenders van de club), radio-omroep of videobedrijf zal toegang worden verleend tot de wedstrijden tenzij mits voorafgaande goedkeuring van de Uefa. Deze zenders kunnen evenmin een geheel of een gedeelte uitzenden tenzij de Uefa daartoe haar voorafgaande toestemming geeft.

[...]

7.3. Uefa/Team draagt de verantwoordelijkheid voor de goedkeuring van iedere aanvraag [voor accreditatie] en toegangsrechten, voor zover zij commerciële en mediarechten betreft.

7.3.1. [...]

7.3.2. [...] In principe zullen niet-rechtenhouders alleen toegang krijgen tot de persconferentie na de match en tot de gemengde zone. Onder geen beding mogen camera's van niet-rechtenhouders toegang hebben tot het stadion voor het maken van wedstrijdopnames.

Nota : al de beelden voor doeleinden van vrije nieuwsgaring over de wedstrijd moet bekomen worden bij de rechtenhoudende Omroep in het Gebied.

Een niet-rechtenhouder moet haar ENG camera afgeven voor de match in een speciaal daartoe voorziene kamer vanaf de binnenkomst in het stadion. Camera's mogen enkel worden opgehaald na het laatste fluitsignaal. Gedurende de match, en op voorwaarde dat er plaats is, mag een niet-rechtenhouder normale persaccreditatie of televisie waarnemer accreditatie krijgen door dit rechtstreeks te vragen aan de club”.

Verzoekende partij wenst als erkende regionale televisieomroep verslag te brengen van de thuiswedstrijd van KRC Genk en beroept zich daarbij op het decreet van 17 maart 1998 houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen.

Op 5 september 2002 stuurt de syndicus van de Belgische Bond voor Sportjournalisten een e-mailbericht aan de verzoekende partij, mee ondertekend namens Eric Gerets, die “press officer Genk” is, mededelende dat zij met camera niet zal worden toegelaten in het stadion, dat Team zulks niet zou toelaten en dat eventueel nog geprobeerd kon worden iets te regelen met de VRT. Dit gebeurde ook, volgens de tussenkomende partij, en bij een door partijen genoemd maar niet neergelegd faxbericht van 6 september 2002 zou de tussenkomende partij aan verzoekende partij laten weten dat niet-rechtenhouders geen accreditatie kan worden verleend om voor en tijdens de wedstrijd beeldopnamen te maken. Dit faxbericht zou

volgens de tussenkomende partij duidelijk vermelden “dat het hier gaat om TEAM regels”.

In een faxbericht van 10 september 2002 van KRC Genk en ondertekend door Eric Gerets, wordt verzoekende partij medegedeeld dat KRC Genk voor de wedstrijden van de Champions League aan verzoekende partij geen toelating kan geven om beelden te maken voor en tijdens de wedstrijden en dat Team noch VRT accreditaties geven aan niet-rechtenhouders.

Op 17 september 2002 beveelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, bij wege van voorlopige maatregelen en tot aan een uitspraak ten gronde, dat verzoekende partij gemachtigd wordt bij de in Vlaanderen gespeelde voetbalwedstrijden van de Champions League waaraan Limburgse voetbalclubs deelnemen, toegang te krijgen tot het evenement met het oog op het maken van beelden en het afnemen van interviews in de marge.

Luidens het inleidend verzoekschrift gebeurt dan het volgende :

“Wanneer er zich op 17 september 2002 in het stadion van KRC Genk voor de aanvang van de eerste wedstrijd in het kader van de Champions League-competitie journalisten van verzoekende partij aanbieden om, zoals bepaald in de beschikking door de kortgedingrechter, beelden te maken van de wedstrijd, worden zij door een vertegenwoordiger van de Uefa verplicht hun camera’s af te geven”.

Ook de tussenkomende partij stelt dat de journalisten van TV-Limburg “door een vertegenwoordiger van UEFA/TEAM bij de ingang van het stadion verplicht [werden] om hun camera’s af te geven”.

Blijkens een door tussenkomende partij voorgelegd bericht van Belga van 18 september 2002 zou verzoekster de Vlaamse minister, bevoegd voor de media, ondertussen willen inschakelen om een oplossing te vinden in het conflict. Volgens dit bericht zou de regionale zender “[n]ormaal gezien [...] de UEFA dagvaarden, maar de secretaris [Ernest Bujok van TV-Limburg] vreest voor de eventuele negatieve gevolgen voor de club, de regio en de Racing Genk-supporters. ‘We vermoeden dat de UEFA wel eens zou kunnen beslissen de wedstrijd elders te laten doorgaan, en dat willen we niet’, aldus nog Bujok”.

Op 24 september 2002 schrijft de hoofdredacteur van TV-Limburg aan de directie van de VRT dat “is gebleken dat de VRT blijkbaar geen bevoegdheid

heeft om de materiële toegang tot het stadion voor journalisten te kunnen bepalen. De rechter in kort geding vermag in die omstandigheden dan ook niet de VRT te dwingen aan TV Limburg de materiële toegang te verschaffen tot het stadion van KRC Genk in het kader van de Champions League”. In een na hoger beroep van de VRT op 30 september 2002 gewezen arrest door het Hof van Beroep wordt onder verwijzing naar deze brief en naar gelijklopende verklaringen van verzoekster ter terechtzitting, de beschikking van de eerste rechter teniet gedaan en de vordering van verzoekende partij afgewezen.

Op 26 september 2002 dient verzoekende partij klacht in bij het Vlaams Commissariaat voor de Media (VCM) tegen de VRT, op grond van artikel 11 van het voormeld decreet van 17 maart 1998;

De bestreden beslissing.

Overwegende dat het VCM op 7 februari 2003 de thans bestreden beslissing 2003/006 neemt in de volgende bewoordingen :

“[...] 3.1. De klacht vindt haar oorsprong in de door TV-Limburg aan de VRT toegeschreven gedraging voor, tijdens en na de voetbalwedstrijd die op 17 september 2002 op het terrein van K.R.C. Genk tussen deze en A.E.K. Athene doorgang vond. De wedstrijd werd gespeeld in het raam van de Europese Champions League competitie. Organisator van die competitie is The Union of European Football Associations (UEFA), vennootschap naar Zwitsers recht en gevestigd in Zwitserland. Deze heeft de praktische organisatie van de competitie, de verkoop van uitzendrechten en het toezicht op het ene en het andere overgedragen aan The Television Event and Media Marketing (TEAM), eveneens een vennootschap naar Zwitsers recht en gevestigd in Zwitserland.

3.2. De exclusieve uitzendrechten op de beelden van de Champions League-wedstrijden die, binnen het territoir waar de decreten van de Vlaamse Gemeenschap gelding hebben, worden gespeeld, zijn voor de seizoenen 1999/2000 tot 2002/2003 door de UEFA via TEAM toegekend aan de VRT bij een overeenkomst van 17 mei 1999. In die overeenkomst worden de rechten en meer nog de verplichtingen van de exclusiviteitshouder op een omstandige en stringente manier omschreven. Zo laat de overeenkomst aan de secundaire omroep, in dit geval TV-Limburg, weinig of geen ruimte voor het uitoefenen van de rechten die hij, wat toegang en opnamen betreft, meent te kunnen ontleen aan het decreet van 17 maart 1998. TV-Limburg mocht met de camera's niet in het stadion, mocht geen beelden maken.

3.3. Protest van TV-Limburg. Uiteraard zijn voor een regionale omroep de toegang tot en het verslaan, binnen de grenzen van het decreet, van een sportevenement in de eigen regio van een bijzonder belang. Bij beschikking van de voorzitter in kort geding van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 17 september 2002 wordt TV-Limburg in het gelijk gesteld : de rechter besliste dat het decreet van 17 maart 1998 in dezen van toepassing is.

Tegen die beschikking in kort geding is door de VRT hoger beroep ingesteld. Bij arrest van 30 september 2002 vernietigt het Hof van Beroep te Brussel de beschikking en wijst het TV-Limburg in zijn vordering af, op de overweging dat laatstgenoemde in een brief van 24 september 2002, gericht aan de VRT en op 25 september 2002 aan het Hof voorgelegd, toegeeft dat 'uit het feitelijk verloop van de wedstrijd Genk - Athene en uit de stukken die na de behandeling van de zaak van de rechter in kort geding door de raadsman van de VRT aan onze raadsman werden bezorgd, is gebleken dat de VRT blijkbaar geen bevoegdheid heeft om de materiële toegang tot het stadion voor journalisten te kunnen bepalen'.

Ter hoorzitting van 18 november 2002 heeft TV-Limburg bevestigd zich naar dat arrest te gedragen.

3.4. Het arrest is van 30 september 2002. De klacht bij het VCM is van 26 september 2002. Met het arrest verschuift evenwel het onderwerp van de klacht : zij heeft geen betrekking meer op het geschil aangaande de wedstrijd op 17 september 2002, doch op het vermeende niet-naleven door de VRT van het decreet van 17 maart 1998 door het afsluiten van een exclusiviteitscontract met de UEFA.

4. De klacht van TV-Limburg komt also erop neer dat de VRT door het ondertekenen en naleven van een contract met de UEFA inzake exclusieve uitzendrechten in het kader van de voetbalcompetitie 'Champions League', het decreet van 17 maart 1998 zou hebben geschonden en uitgehold. Voor TV-Limburg is dat een inbreuk op dat decreet.

5.1. Het recht op korte berichtgeving is bij de betwisting niet betrokken. Het verwijt dat door TV-Limburg wordt aangevoerd moet dus enkel worden onderzocht in zoverre het betrekking heeft op de door het decreet van 17 maart 1998 geregelde rechten van toegang tot het gebeuren en van opname van beelden.

5.2. Het recht van vrije nieuwsgaring, waarvan de rechten van toegang en van opname deel uitmaken, is door de decreetgever gescheiden gehouden van het recht op informatie omtrent een evenement als bepaald in artikel 76 van de gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroep en de televisie. Het eerstgenoemde recht is onderwerp van het decreet van 17 maart 1998, het tweede recht is ondermeer onderwerp van het decreet van 28 april 1998. Die scheiding moet in dezen worden aangehouden, met als gevolg dat het VCM het verwijt dat door TV-Limburg is aangebracht alleen te toetsen heeft aan het decreet van 17 maart 1998. Overigens is de evenementenregeling van het decreet van 28 april 1998 (artikel 76 van de gecoördineerde decreten) niet toepasbaar zo lang geen evenementenlijst is opgesteld.

6.1. Organisator van de voetbalwedstrijden in het raam van de Champions League competitie is de UEFA, via zijn aangestelde AG TEAM. In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 17 maart 1998 is duidelijk aangegeven dat de organisator de titularis is van de eigendomsrechten (Vl. Parl. Stuk 82 (BZ 1995), nr. 7, blz. 7), dus beslist over wie toegang heeft en opnamen mag maken zomede aan wie de uitoefening van die rechten kan worden overgedragen, desnoods, zoals in dezen, bij uitsluiting van alle anderen.

6.2. Ten aanzien van de organisator is het VCM zonder bevoegdheid van toezicht en sanctionering. Luidens artikel 11 van het decreet van 17 maart 1998

heeft het VCM die bevoegdheid van toezicht en sanctionering slechts ten aanzien van de omroepen, zulks met overeenkomstige toepassing van de artikelen 116 quater, 116 septies en 116 octies van de meergenoemde gecoördineerde mediadecreten.

6.3. In het decreet van 28 april 1998 (thans artikel 76 van de gecoördineerde mediadecreten) is een afweging van belangen ingebouwd met betrekking tot de exclusiviteit van het uitzenden van een evenement als in dat decreet bedoeld. Een vergelijkbare bepaling is, mutatis mutandis, niet opgenomen in het decreet van 17 maart 1998 met betrekking tot het sluiten van een exclusiviteitscontract, dat in voorkomend geval de belangen van een secundaire omroep kan schaden. Evenmin voorziet dat laatste decreet dienomtrent in een sanctie tegen wie ook.

7. Het sluiten van een exclusiviteitscontract tussen in dit geval de UEFA en de VRT is weliswaar, minstens ten dele, een omroepgebonden aangelegenheid. Uit de voorgaande overwegingen moet evenwel volgen dat de bescherming die TV-Limburg met zijn klacht nastreeft, niet afdwingbaar kan worden gevonden in de vrije nieuwsgaring zoals die in het decreet van 17 maart 1998 is vastgelegd.

8. De aangevoerde excepties en andere middelen van verweer dienen dan ook niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN,

het Vlaams Commissariaat voor de Media

[...] Beslist dat aan de klacht die door v.z.w. Televisie-Limburg met een brief van 26 september 2002 is ingediend, door het VCM geen gevolg kan worden gegeven.”;

Ontvankelijkheid.

Overwegende dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de door de verwerende partij en de tussenkomende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

De schorsingsvoorwaarden.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 11 van het decreet van 17 maart 1998 houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen en uit de artikelen 116quater, 116septies en 116octies van de op 25 januari 1995 gecoördineerde mediadecreten; dat verzoekster toelicht aan artikel 7 van het decreet van 17 maart 1998 als zogenaamde secundaire omroep het recht te ontlenden om voor sportevenementen beelden te maken in de marge van het evenement, dat “de VRT zich [beroept] op de bepalingen van het met de UEFA gesloten exclusiviteitscontract om aan verwerende [lees: verzoekende] partij het recht op toegang tot het evenement te ontzeggen en haar te verbieden beelden te maken in de marge van het evenement”, dat het VCM in toepassing van artikel 11 van het decreet belast is “met het toezicht op de naleving en de sanctionering van de inbreuken door de omroepen van voormeld decreet” en “bepaalde sancties [kan] opleggen aan een televisie-omroep”, dat het VCM in casu “de haar door het decreet toevertrouwde bevoegdheid evenwel genegeerd [heeft]” en zijn eigen bevoegdheid “omzeilt”;

Overwegende dat de verwerende partij tegensprekt zich “onbevoegd” te hebben verklaard door vast te stellen dat aan de klacht geen gevolg kon worden gegeven; dat zij de rechtsoverwegingen in het bijzonder situeert in de punten 6.1 tot 6.3 van de bestreden beslissing;

Overwegende dat volgens de tussenkomende partij het standpunt van TV-Limburg “in het geheel niet [kan] worden begrepen, aangezien uit het feitenrelaas helemaal niet blijkt dat de VRT zich op wat dan ook beroept om wie dan ook het recht op toegang tot het evenement te ontzeggen”, dat zij “integendeel steeds gesteld [heeft] dat UEFA en TEAM de toegang tot het stadion verbieden en dat de VRT daar in het geheel geen bevoegdheid over heeft” en dat verzoekende partij dit “zelfs [heeft] moeten toegeven in haar brief van 24 september 2002”;

Overwegende dat artikel 11 van het decreet van 17 maart 1998 luidt :

“Het Vlaams Commissariaat voor de Media is belast met het toezicht op de naleving en de sanctionering van de inbreuken door de omroepen op de bepalingen van dit decreet.
De artikelen 116quater, 116septies en 116octies van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, zijn van overeenkomstige toepassing.”;

Overwegende, eensdeels, dat deze bepaling geen bevoegdheid lijkt te verlenen aan het VCM om toezicht te houden op de naleving van het decreet door niet-omroepen of om inbreuken gepleegd door niet-omroepen te sanctioneren en, anderdeels, dat het VCM met toepassing van dit artikel omroepen enkel kan sanctioneren nadat een door de omroep gepleegde inbreuk op een bepaling van het decreet is vastgesteld;

Overwegende dat uit het feitenrelaas naar voren komt dat verzoekende partij oorspronkelijk aan de VRT als inbreuk op het decreet van 17 maart 1998 verweet haar de toegang tot het evenement te hebben versperd, in het midden latende of zij dit dan wel deed in de hoedanigheid van rechthoudende omroep of van organisator; dat naderhand, zoals in het bijzonder blijkt uit de brief van 24 september 2002 aan de VRT en uit de verklaringen van verzoekende partij voor het Hof van Beroep, verzoekende partij de stelling is bijgetreden dat de VRT geen bevoegdheid heeft om haar de toegang te verschaffen tot het stadion in het kader van de Champions League; dat zij naderhand ook niet betwist dat het Uefa/Team is welke haar de toegang heeft geweigerd of tegensprekt dat Uefa/Team en niet de VRT de organisator is van de wedstrijd; dat zij vervolgens naar de mening van verwerende partij, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, in haar klacht bij het VCM het onderwerp “verschuift” van de wedstrijd op 17 september 2002 naar “het vermeende niet-naleven door de VRT van het decreet van 17 maart 1998 door het afsluiten van een exclusiviteitscontract met de UEFA”;

Overwegende dat thans voor de Raad van State, verzoekende partij in haar toelichting bij het eerste middel met geen woord rept over een inbreuk door de VRT van de bepalingen van het decreet van 17 maart 1998, louter ten gevolge van het sluiten van het exclusiviteitscontract met Uefa/Team; dat zij integendeel bij de toelichting van het tweede middel zich beroept op het arrest nr. 124/99 van het Arbitragehof van 25 november 1999; dat de Raad het standpunt dat het Arbitragehof heeft ingenomen in dat arrest bijtreedt en het in de huidige stand van de procedure voor deze zaak ook tot het zijne maakt; dat dit standpunt is dat het decreet van 17 maart 1998 niet verhindert dat exclusiviteitscontracten worden gesloten en het de vrije keuze van de medecontractant niet in de weg staat, doch wel de draagwijdte van dergelijke overeenkomsten beperkt door aan de secundaire omroepen het recht van opname of korte berichtgeving te verlenen; dat overigens het decreet bezwaarlijk spreken kan van een “secundaire omroep”, dit is een andere omroep dan de omroep

houder van exclusieve rechten, zo lijkt, indien het verlenen van dergelijke rechten zelf een inbreuk zou zijn op het decreet;

Overwegende dat verzoekende partij in de toelichting van het eerste middel integendeel het geweer opnieuw van schouder verandert en andermaal als inbreuk op het decreet aanvoert, dat het de VRT is die zich beroept op de bepalingen van het met de Uefa gesloten exclusiviteitscontract “om aan [haar] het recht op toegang tot het evenement te ontzeggen”; dat die stelling bevreemdt, des te meer nu verzoekende partij zelfs nog in haar eigen uiteenzetting van de feiten in haar verzoekschrift stelt dat zij op 17 september 2002 “door een vertegenwoordiger van de UEFA” verplicht werd haar camera’s af te geven; dat verzoekende partij na haar voorgaande verklaringen en handelingen niet meer ernstig kan aanvoeren dat het toch de tussenkomende partij zou zijn geweest die haar de toegang tot het evenement heeft ontzegd en verboden heeft om opnames te maken en aldus het recht op vrije nieuwsgaring heeft geschonden; dat zij overigens op geen enkele wijze alsnog poogt aan te tonen dat de VRT, in strijd met verzoeksters laatst gekende opvatting, bevoegdheid zou hebben om haar toegang tot het evenement te verschaffen; dat het middel om die reden reeds alle ernst mist;

Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de formele-motiveringswet van 29 juli 1991; dat verzoekende partij toelicht dat uit de overwegingen van de beslissing niet kan worden afgeleid welke de precieze feitelijke “en vooral juridische” motieven zijn die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen;

Overwegende dat de verwerende partij aan verzoekende partij belang ontzegt bij het middel, nu deze de motieven om geen gevolg te geven aan de klacht kende en er zich tegen kan verweren en zich ook effectief verweert; dat zij het ook ten gronde bestrijdt;

Overwegende dat de tussenkomende partij opmerkt dat TV-Limburg zeer goed weet dat de VRT niet de organisator is van het evenement, maar enkel de omroep die de exclusieve uitzendrechten heeft, zodat de VRT geen verplichting heeft tot het verlenen van toegang tot het stadion, dat dit meteen ook de reden is waarom de klacht ongegrond werd verklaard en moest worden verklaard “hetgeen ook uitdrukkelijk zo staat vermeld in de motivering”;

Overwegende dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk refereert aan artikel 11 van het decreet van 17 maart 1998, zo lijkt, om klaagster duidelijk te maken dat aan het VCM enkel de bevoegdheid is gegeven “ten aanzien van de omroepen” en dat het VCM ten aanzien van de organisator Uefa/Team “zonder bevoegdheid van toezicht en sanctionering” is; dat die lezing van artikel 11 strookt met de door de Raad bij zijn beoordeling van het eerste middel voorlopig aangenomen lezing; dat het VCM bijgevolg in zijn beslissing formeel en afdoende de grenzen van zijn bevoegdheid lijkt te veruitwendigen en het middel in die mate niet ernstig is;

Overwegende dat bovendien uit het aangehaalde artikel 11 mag worden afgeleid, zo lijkt, dat die bevoegdheid “van toezicht en sanctionering” van het VCM beperkt is tot “inbreuken door de omroepen”; dat het niet aan de Raad van State toekomt om in de plaats van het VCM uit te maken of een omroep een inbreuk heeft gepleegd op het decreet; dat uit de bespreking van het eerste middel evenwel vooralsnog is gebleken dat verzoekende partij niet ernstig aan de omroep VRT een inbreuk op het decreet kan verwijten, zodat zij in die mate zonder belang is bij het tweede middel;

Overwegende dat verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel”; dat zij in de toelichting van dit middel dan weer niet het zorgvuldigheidsbeginsel, maar het redelijkheidsbeginsel geschonden noemt, en wel omdat de verwerende partij “haar beslissing genomen [heeft] door te verwijzen naar een aantal motieven, zonder evenwel een correcte analyse van de vigerende wettelijke bepalingen te maken en zonder een grondige afweging in concreto te maken van alle in het geding zijnde belangen, meer nog heeft zij een beslissing genomen die niet op een correcte wijze alle feitelijke en juridische elementen weergeeft”; dat het volgens haar in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze in die omstandigheden zou nemen en dat het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld;

Overwegende dat de verwerende partij onder meer opmerkt dat “de affirmatie” van verzoekende partij door haar niet nader wordt toegelicht en dat de stelling enkel een parafrasering is van het eerste en het tweede middel;

Overwegende dat de tussenkomenende partij vaststelt dat het VCM over een gebonden bevoegdheid beschikt om de klacht af te wijzen, aangezien de

VRT in casu het decreet niet geschonden heeft en enkel van discretionaire bevoegdheid kan sprake zijn in geval van inbreuk op het decreet door de omroep;

Overwegende dat verzoekende partij de stelligheid waarmee zij de bestreden beslissing “kennelijk onredelijk” noemt niet nader onderbouwt; dat voor zover het middel al niet samenvalt met het eerste en het tweede middel, uit de bespreking van die andere middelen vooralsnog is gebleken dat het VCM de grenzen van zijn bevoegdheid correct uit artikel 11 van het decreet van 17 maart 1998 heeft afgeleid en dat verzoekster niet kon aantonen dat de VRT een inbreuk pleegde op de decreetsbepalingen; dat zonder dergelijke inbreuk de klacht tot mislukken gedoemd lijkt; dat het “geen gevolg” geven aan de klacht dan bezwaarlijk beschouwd kan worden alle grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan ten minste een van de voorwaarden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten; dat dit reeds volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Vlaamse Radio- en Televisieomroep in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twee december 2003, door :

de HH. G. VAN HAEGENDOREN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
F. BONTINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

G. VAN HAEGENDOREN.